

Νεοφάτιστος στην Ορθοδοξία 78 ετών (ΦΩΤΟ)

/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Ταυτίζοντας τή σπουδαιότερη ἐκδοχή τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν κατάφαση τῆς πίστης στό μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Καί μεταφράζοντας αὐτήν τή θερμότατη αἴσθηση μέ τίς Ἱερές Ἀκολουθίες προπαντός τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος.

Δυνάμει “ἀναδεκτός” τῆς ἄγιας πρόνοιας τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποῖος “πάντας θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”.

Λαχταρώντας νά γίνει κι ἐκεῖνος ὀλότελα δεκτός μέ τό εἰσαγωγικό μυστήριο τοῦ ἀγίου βαπτίσματος. Ἀφημένος στά χέρια τοῦ ἐνανθρωπισμένου ζῶντος Θεοῦ.

“Ἐτσι ζοῦσε ἑπτά χρόνια στή Γουμένισσα ἔνας ὑπερήλικας πιά Ἀμερικανός μέ τήν

ύπερήλικα Αμερικανίδα σύζυγό του καί πρόσμενε τό δικό του Πάσχα μέσα στό όρθοδοξο ἐκκλησιαστικό (καί πανανθρώπινο σωτηριῶδες) Πάσχα, ό κ. Raymond Brown ἀπό τό Michigan τῶν H.P.A.. Ἐκεῖνος τό ἔλεγε καί τό ξανάλεγε: “Ἐγώ αἰσθάνομαι Ἔλληνας! Ἐνα μοῦ λείπει: νά βαπτισθῶ ὄρθοδοξος χριστιανός!”

Κατηχήτρια ἥθους καί πίστης ἡ σύζυγός του Ἐλισάβετ, βαπτισμένη πρό πολλῶν δεκαετιῶν στή Γουμένισσα. Ἐκείνη ἔζησε μιάν 20ετία στή χώρα μας, ἐπανῆλθε στήν Αμερική ὅπου καί ἔμεινε μιάν 30ετία.

Ἡ συνάντηση-καταλύτης ἦρθε τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, στό νοσοκομεῖο τῆς πόλης, μέ τήν καθιερωμένη ἐπίσκεψη τοῦ Μητροπολίτου Γουμενίσσης κ. Δημητρίου γιά νά μοιραστεῖ τό ἀμέριστο “Χριστός Ἀνέστη” μέ κάθε νοσηλευόμενο καί τήν ἔφημερεύουσα ἰατρική καί νοσηλευτική ὑπηρεσία τοῦ Ἰδρύματος.

Κοινωνία ἀγάπης μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ στίς καρδιές καί τά χείλη ὅλων, “κυριολεξία” τῆς ἀληθινῆς κι ἀναφαίρετης χαρᾶς.

“Εἶδες; Ἡ Ὁρθοδοξία πάντα νικᾶ!” τοῦ μίλησε ἀπλά ὁ Δεσπότης, μέ τή συμβολική γλώσσα τῆς ἡμέρας, τό τσούγκρισμα τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν.

Τό αὐγό τοῦ Ἐπισκόπου μας “ἔσπασε” τό αὐγό τοῦ νοσηλευόμενου, μᾶλλον “ἔσπασε” καί τίς τελευταῖες ἀναβολές.

Ο ἔγκαρδιωμένος διάλογος στάθηκε εύκαιρία ἄμεσης ἔκφρασης τῆς θεόγνωστης βαθειᾶς ἐπιθυμίας, τέρμα στήν ἀναμονή τόσων χρόνων, ἀρχή στήν ὄριστική κι ἀναφαίρετη ἀπόγευση τῆς σωτήριας ἐσχατολογίας.

“Πότε θά μέ βαπτίσετε Σεβασμιώτατε; Αύτά πού ζεῖ κανείς ἐδῶ στή Γουμένισσα τήν Μεγάλη Ἐβδομάδα, δέν τά ζεῖ πουθενά ἔξω ἀπό τήν Ἐλλάδα. Δέν ὑπάρχει τίποτε πιό ὡραῖο ἀπό αύτά πού γίνονται τή Μεγάλη Ἐβδομάδα καί τό Πάσχα. Πότε θά ρθει γιά μένα αύτή ἡ ὥρα; Μήπως δέν προλάβω”.

Κι ἔκλαιγε ἀπό λαχτάρα ψυχῆς, ἀπό Ἱερό πόθο, ἀγωνιώντας μή καί δέν προφθάσει στό τέλειο δώρημα τῆς Χάριτος, στό εἰσαγωγικό δώρημα τῆς πληρότητας τῆς κατεξοχήν ζωῆς.

Μάρτυρες τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων του, τῆς βιουμένης ἄγιας Ρωμηοσύνης, στάθηκαν τήν ἴδια μέρα ἐκεῖ στό Νοσοκομεῖο καί ἐπώνυμα στελέχη ἀπό τό Σύλλογο “Ἄγιος Τρύφων”.

Ἐντυπωσιάστηκαν ἀπό τό βλέμμα τοῦ νοσηλευόμενου πρός τήν εἰκόνα-ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Γουμένισσας, πού θύμιζε ἐκεῖνο τό μυριόλεκτο καρδιακό χαιρετισμό “χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα!”

Τό ἴδιο πάλι ἔκφραστικό κλάμα τῆς λαχτάρας καί τῆς προσδοκίας καί τῆς ἄγιας ἀγωνίας, μήπως δέν πρόφθανε νά γίνει ἀναδεκτός ἀπό τήν ζῶσα Ἐκκλησία καί τόν ἀληθινό Θεό.

Τήν ἴδια ἀποφασιστική κατάφαση στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ δήλωσε καί ξαναδήλωσε, ἔρχόμενος στή Μητρόπολη μέ τή γυναίκα του.

“...Νιώθω Ἐλληνας. Δέν μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τή χαρά πού νιώθω πού βρίσκομαι στήν Ἐλλάδα. Τί καλός κόσμος εἶναι ἐδῶ! Δέν θέλω νά φύγω ἀπό τήν Ἐλλάδα”. Ἡ ἔκφραστικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας λατρείας στάθηκε καί γι’ αὐτόν πάλιν καί πολλάκις κατήχηση στό εύαγγέλιο τῆς ἀπολυτρώσεως καί σωτηρίας: “καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη, (ό) Χριστός”.

Ο Χριστός, τό πέρασμα (ή ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή) τόσων καί τόσων Ἅγίων καί δικαίων πρός τήν ἀπερινόητη καί χαρισμένη παρουσία τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ.

Δέν ἦταν κάτι στιγμιαῖο, ἀλλά μιά πορεία ὡρίμανσης καί τῆς δικῆς του πίστης μέ τήν κατήχηση τῆς ἐκκλησιασμένης πίστης τῆς συζύγου, πού πρῶτα ἐκείνη βαπτισμένη ἀπό πολλές δεκαετίες ἐπιποθοῦσε νά γίνει καί ὁ σύζυγός της ὅπως κι ἐκείνη, ὀρθόδοξος χριστιανός, ἐκκλησιαστικά μέτοχος στό γεγονός τῆς σωτηρίας.

Καί ἔφθασε ἡ ἄγια ὥρα τῆς ἐκπλήρωσης. Μέ ἀνάδοχους τό Στέφανο Ἀναγνωστόπουλο (προπονητή τῆς ἔθνικῆς ὁμάδας πάλης) καί τόν Πέτρο Μποζίνη (ἀπό τούς μουσικούς τῶν “Χάλκινων”).

Στά “Δύο Ποτάμια” τῆς Γουμένισσας, καί συγκεκριμένα στό ὄλοκάθαρο ρέμα πού κατεβαίνει ἀπό τήν Κάρπη, πού οἱ πηγές του ἀναβλύζουν μέσα ἀπό τά βράχια ψηλά στό Πάϊκο.

Γιά λόγους πρακτικά ἐπιβεβλημένους, ἐπιλέχθηκε ἀντί τοῦ ναοῦ ἡ βάπτιση νά γίνει στό ποτάμι. Τελέστηκαν ὅλα τά προβλεπόμενα ἀπό τήν ἄγια τάξη τῆς Ἐκκλησίας, μέ τόν Μητροπολίτη μας προεστῶτα καί τούς Ἱερεῖς π. Νικόδημο Δαούλκα, π. Χρῆστο Γραμματικό καί π. Εὐθύμιο Γραικό, μέ τή βοήθεια τῶν διακόνων π. Θεόκλητου Κόκκινου καί π. Μιχαήλ Πόποβιτς, ἀγιάστηκε τό ὕδωρ, ἐμβαπτίσθηκε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ λαβών τό ὄνομα Ἡρακλῆς (μάρτυς ἐκ τῶν 40ντα πού ἔμαρτύρησαν στά μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνα στήν Ἀφρική, ἡ μνήμη τῶν ὅποιών ἔορτάζεται στίς 10 Απριλίου) καί Πέτρος τρίς στό “ὕδωρ τῆς ἀπολυτρώσεως”,

έχρισθη μέ τό ἄγιο Μῦρο καί ἐξῆλθε νέος ἄνθρωπος, νεάζων πνευματικά ὀλοτελής στήν πιό ὕριμή του ἡλικία!

Ἡ σύζυγός του κ. Ἐλισάβετ μέ αἰσθήματα χαράς καί συγκινήσεως, ἥταν μονίμως δακρυσμένη κατά τή διάρκεια τοῦ μυστηρίου, λέγοντας καί ξαναλέγοντας “Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου πού εἰσάκουσες τίς προσευχές μου καί βαπτίσθηκε ὁ ἄντρας μου”.

Στήν περιεκτικά λιτή ὄμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ὑπενθύμισε στό νεοφώτιστο πώς ἡ Ὁρθοδοξία πάντα νικᾷ· ὁ Χριστός εἶναι πού “ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ”, μέ τήν Ἀνάστασή Του, μέ τήν ἔσχατη Κρίση, πού καί τά δύο πνευματικά συγκροτοῦν τό νῦν καί τό ἀεί τῆς παρουσίας τῆς Ἔκκλησίας.

Καί ὅλα αὐτά συντελέστηκαν, παραμονή τῆς ἐορτῆς τῶν Μυροφόρων, τό πρωινό ἐνός ἄλλου Σαββάτου, πού παρέμπεμε στήν ἄδυτη ἀνατολή τῆς μιᾶς Σαββάτων, στήν Κυριακή τοῦ σωτηρίου Πάσχα.

Ἀνακεφαλαίωση στή χαρά τοῦ ἐνός βαπτισθέντος, τῶν δύο, τῶν τελετουργῶν καί τῶν ἀναδόχων καί ὅσων συμπαρόντων, ἥρθε ὁ λαμπρός Ἐσπερινός καί ὁ κυριώνυμος ἐορτασμός τῶν Μυροφόρων.

Στήν Ἱερά Μονή τῶν Ἅγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης Γουμενίσσης (Γρίβας). Μέ σημεῖο ἀναφορᾶς τά ἄγια πρόσωπα τῶν τολμηρῶν Κηδευτῶν τοῦ Σωτῆρος καί τῶν θαρραλέων Μυροφόρων, περί τό εἰκονισμένο Σῶμα τοῦ Ἀχραντού Νεκροῦ καί αύτεξούσια Ἀναστημένου Κυρίου μας.

Ωσάν “ἐνεικονισμένα” στό χριστοφόρο Ἱερό λείψανο τῆς ἀγίας μυροφόρου, καλλιπαρθένου καί ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἀπότμημα-δέρμα, ἀπό τό ἔνα ἄφθαρτο χέρι της τό φυλασσόμενο στά Ἱεροσόλυμα, δωρηθέν ὑπό τοῦ Ἁγιοταφίτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου μακαριστοῦ Δανιήλ (τό ἄλλο ἄφθαρτο χέρι της φυλάσσεται στήν Ἰ.Μ. Σιμωνόπετρας τοῦ Ἀγιονόρους).

Στή λιτανεία καί τόν Ἅγιασμό τῆς κυριώνυμης Κυριακῆς προσῆλθε καί μετεῖχε μεγάλο πλῆθος προσκυνητῶν.

Ὄ προεξάρχων Μητροπολίτης μίλησε ἐστιάζοντας στήν αἰωνική πιά μορφή καί στόν ἴστορικά καταξιωμένο τίτλο τοῦ ἀγίου Ἰωσήφ τοῦ εὐσχήμονος Βουλευτοῦ, παραπέμποντας στήν ἴστορική εὐθύνη καί τό αἰωνικό της ἀντίκρισμα ὅσων ὑποδύονται βουλευτικούς ρόλους μέ συμβιβασμένη ἀντικοινωνική ἡ ἀσεβοῦσα πολιτική πρακτική, σέ βάρος τῆς ἴστορίας καί τῶν πνευματικῶν καί ὑλικῶν

άναγκων τοῦ λαοῦ μας.

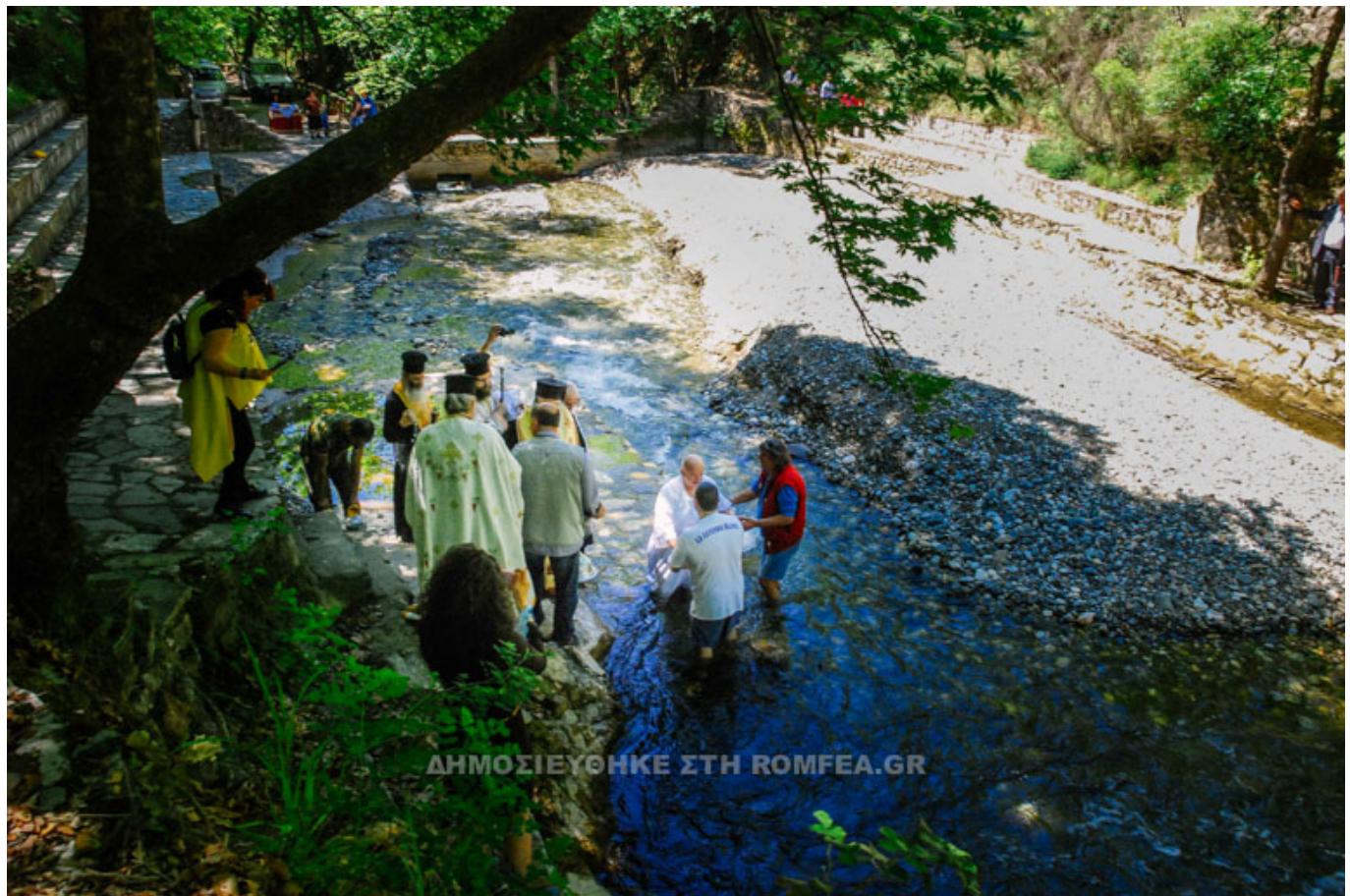
Τό προσκύνημα στή Χάρη τῶν Ἅγίων συνεχιζόταν ὀλημερίς, συνεισφέροντας ἀπό τό σταυροκόπημα τῆς καρδιᾶς μικρῶν καὶ μεγάλων στό “διάλογο ούρανοῦ καὶ γῆς”, πού ὁ Κύριός μας τόν ἐνοποίησε στό πρόσωπό Του καὶ τόν ταυτοποίησε ὡς ἔκκλησιασμό, καλώντας μας σ’ αὐτήν τήν ἀμοιβαιότητα ἀκτίστου καὶ κτιστοῦ. Καλώντας μας στό διαρκές Πάσχα, πού ἀπομένει καὶ τό μοναδικό δωρεάν χρέος ζωῆς ὅλων μας.

Μέσα στό διαρκές Ἱερώτατο Πάσχα τῆς ἐγχριστωμένης Ρωμηοσύνης καταξιώνονται καὶ ὅλες οἱ ἡρωικές ἐπέτειοι τῆς ἐθνικῆς μας ἴστορίας, πού τιμήθηκαν αὐτόν τόν καιρό στήν ἀναστατωμένη πάλι συνοριακή μας γραμμή: στούς Εὔζωνους τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου μέ σύμβολο τήν ἐλληνική σημαία ἐνάντια στούς συμμάχους τοῦ Ἀξονα πού τόλμησαν νά τήν βεβηλώσουν, ἀλλά εἰσέπραξαν τήν ἀντίσταση τοῦ ἡρωισμοῦ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων μας πού φύλαγαν καὶ φυλάγουν νεότερες Θερμοπύλες· στό Δογάνη τοῦ ἐξ Αἰγιαλείας ἀνθυπολοχαγοῦ Εὔσταθιου Δογάνη καὶ στό γειτονικό λόφο Ραβινέ μέ τήν ἐκ νέου ἀπελευθερωτική τους ἐκπόρθηση ἐπί τοῦ Α΄ Π.Π.: καὶ κυρίως στό ὄχυρωμένο ἔως ἀπόρθητο Σκρᾶ, πού ἐλευθερώθηκε ἀπό τήν αὐτοθυσιαστική ὑπεροχή τοῦ στρατοῦ μας, συναπαρτιζομένου ἐκ τοῦ συστάδην καὶ ἔπεισε τούς συμμάχους νά ὁμολογήσουν πάλι “πρίν λέγαμε πώς οἱ Ἑλληνες πολεμοῦν σάν ἡρωες· ἀπό τώρα θά λέμε πώς οἱ ἡρωες πολεμοῦν σάν Ἑλληνες”.

Οι “στιγμές” ἐκείνου τοῦ ἡρωισμοῦ τῶν πατέρων μας καταξιώθηκαν ἀπό τήν ἀδιαίρετη ἴστορική μας ταυτότητα τοῦ χιλιοειπωμένου “ὑπέρ πίστεως καὶ πατρίδος”. Προσμένοντας συνεχιστές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΚΕ ΣΤΟ ROMFEA.GR

Πηγή: romfea.gr